

Главниятъ надзирателъ даде потрѣбнитѣ упжтвания и тръгна да си отиде. Шумъ и врѣва го накараха да се повърне. Упражненото му ухо долови, че е станало нѣкоя сцена, каквито често се повтарятъ тукъ.

„Не бива да забравяте“, каза той на другитѣ надзиратели, „че въ маймунитѣ има нѣщо човѣшко“. Следъ това заповѣда на хората да се разотидатъ и остана самъ при кафеза.

Хрумна му да я назове съ женското име Джини

— „Джини“, се обърна той къмъ маймуната „ние трѣбва да станемъ приятели и ние ще бждемъ такива, следъ като се опознаемъ по-добре“.

Той изрече това ласкаво, безъ да помръдне кракъ или ржка.

Отпървомъ тя го изгледа много сърдито, но подъ мощното таинствено влияние на този човѣкъ постепенно стана по-мирна. Престана да ръмжи, сгуши се въ единия жгълъ на кафеза, диво и втренчено загледа напреде си и възбудено пипаше едната си ржка съ другата. Бонами искаше да стои известно време напълно неподвиженъ, но вѣтъръ понадигна шапката му, и като протегна ржка да я задържи, маймуната скочи, захвана да се гърчи, да се блещи и зарева съ дива яростъ.

„О, хо!“, каза той, „много бой си яла“. Той забеляза по тѣлото ѝ драскотини и други следи отъ насилие. Спомни си, че тя е пристигнала по море и веднага разбра, какво е патила. Той си представяше ясно бедитѣ на едно дълго пжтуване, безкрайното и страшно бухтение на кораба, ужасната морска болестъ, отъ която страдатъ много маймуни, лошото хранене и най-после тѣсния мръсенъ кафезъ, който сега е предъ него. Освенъ